

34. évközi vasárnap 2011

Krisztus Király

Bevezetés

Az elmúlt hetek evangéliumi példabeszédei keresztény életünk egy-egy területére világítottak rá. Meg van-e a megfelelő mennyiségű olajunk? Hogyan kamatoztatjuk talentumainkat?

Ma, Krisztus Király vasárnapján, az évközi idő utolsó vasárnapján, mintegy koronaként Jézus összefoglalja mindezt, és egészen konkrét tettekre hív meg. Enni adni az éhezőknek, inni adni a szomjazónak, meglátogatni a beteget, a börtönben lévőket, felruházni a mezítelent. Az irgalmaság testi és lelki cselekedeteit gyakorolva lehetünk csak méltótagjai Krisztus Király Országának. Ezen az úton járunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Krisztus Király! Bocsásd meg, hogy nem törődünk az éhezőkkel. Uram irgalmazz!

Krisztus Király! Bocsásd meg, hogy nem törődünk a betegekkel! Krisztus kegyelmezz!

Krisztus Király! Bocsásd meg, hogy nem törődünk a hajléktalanokkal. Uram irgalmazz.

Evangélium után

Az ókori Sámuel óvta népét a földi királyoktól, figyelmeztetett zsarnoki magatartásukra. Féltette és védte Isten szuverén hatalmát és ezért nem akart királyt Izraelben. Isten mégis felszólította Sámuel, hogy adjon királyt követelődző népének, „hisz nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne uralkodjam többé fölöttük” – mondta neki.

Századokkal később a Krisztus korabeli zsidóság vezetői elvetették az Isten fölkentjét, Krisztus királyt és szeretet országát: „Keresztre vele”, „Méltó a halálra” kiáltották.

Ismét századok teltek el és Petőfi szavai már előre vetítették korunk minden rend és fegyelem ellen tiltakozó szellemi áramlatát, a punkok világát:

Itt a nyilam.

Mibe löjem?

Királyi szék áll előttem.

Bele lövöm bársonyába

Csak úgy porzik kínjába.

Sokan, midőn a király szót hallják, egy letűnt államformára gondolnak. Aranyos, drágaköves koronára, fényes palástra, jogarra és egyéb cifraságokra. Midőn azonban Krisztus királyságáról beszélünk, nem ilyesmire gondolunk. Egyháznak ugyanis csak azért használja a király nevet Jézus uralmának kifejezésére, hogy hű maradjon a Szentírás szóhasználatához. Nevezetesen ahhoz a jelenethez, midőn Pilátus kérdésére, a szelíd arcú, s megkötözött kezű ártatlan Jézus kijelenti: Igen, én valóban király vagyok.

Mily fényes külsőségek közepette szokott megtörténni a földi királyok koronázása. Jézus királlyá koronázása egészen másként ment végbe. Nem aranykoronával, hanem tövisből font koronával. S nem bársonnyal bevont trónusra ültették, hanem a keresztfa trónusára.

És mégis, azóta, hogy a keresztfa, a keresztre szegezett Krisztus felemeltetett, mindeneket magához vonz. Keresztre szegezése óta jelen van országa e világban.

De miben nyilvánul meg az Ő országa? Alattvalói hogyan tehetnek

tanúbizonyyságot arról, hogy az Ő országához tartoznak?

Máté elbeszélés szerint ezt olyan cselekedetek gyakorlásával, amelyek legkevésbé sem tartoznak egy hatalom gyakorlatához. A hatalom uralkodni akar, saját akaratát érvényesíti mások fölött, ennek érdekében minél látványosabban szeretné bizonyítani erejét. Ezzel szemben Krisztus országa a szeretetben nyilvánul meg.

Krisztus országában a szeretet nem érzelmekben, hanem sokkalta inkább tettekben nyilvánul meg. De ennek a krisztusi szeretetnek vannak jellemző megnyilvánulási területei.

A Krisztus iránti szeretet megkülönböztetett figyelmet szentel mindazoknak, akik valamilyen testi szükségben szenvednek. A médiu-mok ma már elterelik a figyelmet az emberiség igazi problémáiról, az emberek millióinak az éhezéséről, s nyomoráról. S a pénzügyi világ-válsággal rettegtetik az embereket. Feledtetik azokat, akiknek nincs meg a mindennapi kenyerük, akik minden nap éheznek, akiknek nincs mibe öltözniük, akik rongyokba öltözötten várják a telet, a fagyhalált.

De feledtetik a betegeket is. Azokat, akiknek életéhez tartós módon kapcsolódik a betegség, egy életre szólóan tartós az egészségkárosodás. De az időseket is. Hányszor ígérték már népünknek az egészségügy rendbetételét. De ezek az ígéretek nem voltak mások, mint választási propagandafogások, a gyógyulni vágyók szavazatainak a megszerzése érdekében. S a választás után jön mindig a pénzvilág akaratának az érvényesítése, a szociális juttatások folyamatos csökkentése.

Idegenkedve hallgatjuk Jézusnak a börtönben lévőekkel kapcsolatos szavait. „Börtönben voltam és fölkerestetek”. Itt elsősorban az igazságtalanul bebörtönzöttekre gondoljunk, akiket az igazságért, hitükért üldöztek, és üldöznek a börtönviselt hitvallókra. Amikor, a ferences vértanúk boldoggá avatási ügyében, a Vatikánból itt járt illetékesek meglátogatták a Terrormúzeumot, mondták, nincs kétség abban, hogy , azok akik ilyen szenvedéseken mentek át, azok szentek voltak.

De gondoljunk a jogosan elítéltekre is! Akiket rendszeresen felkeresnek a börtönlelkészek, és megkísérlik a lehetetlent. A bűnösöket az őszinte bűnbánat útjára vezetik, s a jó Isten kegyelmi segítségével tisztességes emberekké formálják. Úgy gondolom, hogy ezekre a lelkészekre, pszichológusokra és szociológusokra csak a legnagyobb elismeréssel tekinthetünk.

A szentbeszéd elején tettem fel a kérdést, hogy mivel tehetünk mi tanúbizonyyságot arról, hogy Krisztus országának alattvalói vagyunk?A válasz: azzal, hogy nem csak a templomi jelenlétünkkel, hanem a halál kultúrája elleni küzdelemmel, s a szeretet kultúrájának a kiépítésével. Az éhínség, a nyomor, az ezernyiféle betegség, a kirekesztés, a gyűlölködés ellen küzdelemmel s az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlásával.

Ezek teljesítését, vagy nem teljesítését veszi figyelembe az a Jézus, akit királyként gúnyoltak ki a kereszten, s királyok királyaként fogja megítélni a világot.

Amen

F. F.